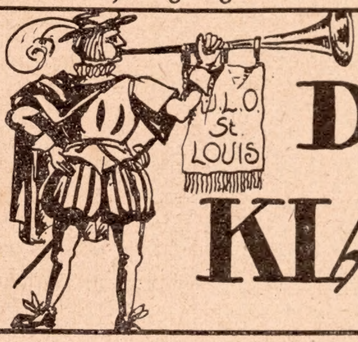
DE

KLAROEN

Tweede jaargang No 6 1 April 1941

DE KLAROEN

WEL kostte het enige moeite deze bladzijde te veroveren: hier spreekt gewoonlijk de redactie en nu willen de lezers wat zeggen!

De Klaroenlezers wensen hun actieven hoofdredacteur oprecht geluk met zijn zilveren kloosterfeest.

Br. Andreas, nu wilde ik eigenlijk wel even alleen met U op de kamer staan en U een echte jongenshand geven. We hebben ondervonden dat U jongens begrijpt en U weet dus ook wat een stevige jongenshand vandaag betekent: dankbaar en blij zijn we.

Wij zijn een jachtende jeugd, die in een ernstige tijd moet uitgroeien tot de mannen van de toekomst. De Klaroen geeft ons telkens enige ogenblikken van mooie bezinning en rustige ontspanning.

Men belooft ons dat na deze verbitterde wereldhaat een paradijsgeluk zal opbloeien als nimmer tevoren. Maar de wolken van onheil dreigen nog zo geweldig boven onze jonge hoofden. Als een blije vriend komt elke maand de Klaroen ons Ulonesiën bezoeken, om te leren dat er ook nog andere levenswaarden zijn dan „brood en spelen."

Br. Andreas Uw levensweg is anders gegaan dan Uzelf en ook Uw medebroeders het gedacht en . . . . . . gewild hadden. Inplaats van Indonesiën reikt Ulonesiën U nu de hand met hartelijke gelukwensen en hoopvolle beloften voor de toekomst.

Tot in het goud. . . . .

rond de schemerlamp

WANNEER je deze Klaroen leest, is het officieel lente. Het zou dus passen om van onder dit schijnsel te staren over groenende weiden en glanzende koetjes; mogelijk ook over zoemende biekes onder strak-blauwe lochte. . . . maar allah, dat laten we de poëten doen, ik blijf onder mijn schemerlamp zitten, want de avonden zijn nog zeer koel. . . .

Dan blijven de gedachten strak en wil er de paasstemming, zelfs de vacantiestemming niet inkomen. Want het paars van de kerk maakt me weemoedig, omdat het de Kruislievenheer verbergt en de lieve Heiligen: de historie van alle eeuwen, van alle tijden, van onze tijd het meest.

De grote mensen, die het weten kunnen, zeggen dat nu de strijd der geesten woedt! De vraagstukken zijn daarbij zo ingewikkeld, dat wij gewone mensen slechts tastend en gissend door dit labyrint heengaan.

- Het is nu de tijd, zo verzekerde mij een ernstig priester, dat wij onze leiders blindelings moeten volgen. Zij zullen ons de weg „vóór Christus" wijzen. Zij zullen ook tonen wat „tegen Christus" is. Onze leiders - de Bisschoppen en Priesters - hebben een zeer verantwoordelijke taak, maar ze weten ook dat ze op ons rekenen kunnen. In ons moet de geest der eerste Christenen weer vaardig worden, die niet alleen duldend konden lijden, maar ook juichend de arena betraden. We moeten weer worden „het zout der aarde", we gaan weer werken als de „gist in het deeg": De onweerstaanbare kracht die de Kruislievenheer - in - 't - paars voor ons verdiend heeft. Zijn wijd-uitgespreide armen wilden de ganse wereld in Zijn liefde omhelzen, maar „de zijnen hebben Hem niet erkend". Geef dezen grenzeloos teleurgestelden Lijder, de onstuimige liefde van je stormende jeugd.

Nu kwam de melodie weer in me op: Je suis de tes apôtres. . .

DE KAT (Felix domestica)

In alle delen van ons land,
Zowel bij arme- als betere stand
Vindt men beschermers van dit dier.
Deels om het nut, deels voor plezier.
Steeds jaagt zij achter rat en muis,
Beveiligt zo dus hof en huis.
Ook vogels heeft zij graag tot prooi.
Dit laatste nu is minder mooi.
Zij ligt daarbij zo roerloos stil,
Als in een kreek de krokodil.
En komt ze op een muizenbal,
Dan is haar dag gewoonweg knal.
Haar lange romp met ronde kop.
Met kleine oortjes bovenop,
Zijn allen dicht, maar fijn behaard.
Zoals haar lange, dikke staart.
Geruisloos sluipt zij op haar poten,
Scherpe nagels komen 'r uitgeschoten,
Als zij uit haar humeur, dus boos is
Krabt zij heel onverwacht en zelden mis,
Dan eerst bemerkt ge, beste vrinden,
Dat een kat de bel aanbinden
Haar zonder handschoenen aan te pakken,
U naar 't eind van dit bedrijf doet snakken.
Hoe voor zo'n geschiedenis
Heel wat moed van node is.
Heeft ons poesje dus wel moed,
Haar ogen zijn niet bijster goed.
Zij knijpt dan ook in 't helle licht
Wijselijk haar kijkers dicht.
Maar in 't nachtelijke uur
Lijken het twee klompjes vuur.
Zeker zult ge nu begrijpen
Dat de kat in 't donker knijpen
Geen gunstige betekenis heeft.
Zorg ervoor zolang ge leeft
Steeds met open vizier te strijden
En, eenieder te verblijden
Door een edel, vroom gemoed.

Schoolmeester II.

Verhalen van Ulonesië

pietje III

Er heerst een nare stemming in Ulonesië. Groepjes jongens staan bij elkaar en fluisteren, heftig gesticulerend. Een surveillant komt voorbij. De jongens zwijgen en gaan uit elkaar. Ze vinden elkaar weer spoedig en de fluistergesprekken gaan weer door. Er is onrust. Sommigen slenteren van speelzaal naar tennisterrein en weer terug, geven een trap tegen een bal, een ander schopt 'm terug, lusteloos. Het wordt geen spel.

„Hè", zegt Pietje, „rot!" En hij spuwt op de grond. Dat doet hij, als hij niet weet, wat hij zeggen moet.

Het is, of het gerucht als een boze geest rondsluipt. Wie wordt verdacht? In de klassen is een briefje voorgelezen over de diefstal van een dure vulpenhouder, de derde in een week tijds. De jongens hebben elkaar aangekeken. Niemand kan zelfs maar vermoeden, wie zulke dingen doet.

- Dat heb je ervan", zegt Pietje wrevelig en hij spuwt weer „eerst zitten ze maar lol te maken over de appelen en peren, die ze uit de boomgaard mee-grissen, als ze een bal gaan halen. Iedereen heeft zijn truc. Stop ze in je kousen als je een lange broek hebt, je plusfour is een beste appelenzak. Ja, ja, en nu. . . . . wie zat ons toch altijd op te stoken om te jatten?" De jongens kijken elkaar aan. Ze hebben het allemaal lollig gevonden, maar nu. . . . .

Het troepje gaat weer uit elkaar. Er wordt een jongen binnen geroepen. Alles kijkt. Maar na vijf minuten komt hij weer terug met een gezicht, alsof hij een wandelingetje gemaakt heeft. Jan en Pietje ijsberen, ronde na ronde.

- Van Meerveldthuyzen ,zegt een surveillant (en dan fluisterend) „de directeur wil je even spreken."

Pietje voelt zijn hart plotseling in zijn keel kloppen en er komt een gevoel als verlamming in zijn benen. Hij gaat. . . . . Een paar minuten later komt hij terug, wit als een laken. De jongens kijken. Pietje zal zijn tranen inhouden. Hij heeft een droog gevoel in zijn mond als een opkomende onpasselijkheid. Jan ziet hem vreemd aan. Hij voelt iets als woedend medelijden met zijn vriend. Zijn hand balt zich in zijn broekzak tot een knuist. Ze gaan maar ijsberen.

Zwijgend. - Wat hebben ze je gevraagd?" probeert Jan het gesprek aan de gang te krijgen. Pietje zegt niets. Dan zucht hij ineens: ik wou, dat ik dood was. Het slaat Jan als een koude slag op de borst en zijn lippen trillen bijna onmerkbaar.

- Ik heb al zo dikwijls gezworven, ik ben al zo vaak in de tuin geweest en overal in het huis, als het niet mocht, en ik moest eens goed nadenken".

- Maar hij heeft je toch niet beschuldigd! zegt Jan bits".

- Nee", zucht Pietje, maar bewijs jij maar eens, dat je iets nièt gedaan hebt. Waarom liet hij me roepen? Omdat hij natuurlijk dacht....... Pietje vecht met zijn tranen, hij houdt zijn gezicht strak en bijt op de tanden.

- Ik kan wel zeggen: zoek alles na, maar als die dief de vulpen nu eens in mijn kastje gestopt heeft! Wat moet ik dan?" Hij slaat zijn handen in de lucht en begint schrikkelijk te huilen. Dan is het of er iets van een tijger in Jan losbreekt. Zijn tanden tikken op elkaar en zijn lippen trillen. Hij stapt door de jongens, duwt ze opzij, ziet een surveillant vóór zich; hij moet naar den directeur, gaat zonder antwoord af te wachten langs den surveillant verder; zijn stappen klinken hard in de gang, hij ziet niets, vooruit moet hij. En daar staat hij voor een kamerdeur, klopt en stapt naar binnen. Zijn tanden zijn nog steeds opeengeklemd en hij weet geen woord uit te brengen. De directeur zat te schrijven en kijkt nu kalm op, lichtelijk verwonderd. Dan barst Jan los en hij weet niet, of hij praat of huilt of snikt: „Wil U zeggen, dat Pietje een dief is? Weet U..... daar..... is... Pietje... te edel voor". Jan staat te hijgen. De directeur is opgestaan en spreekt rustig, woord na woord, zin na zin en het eind is, dat Jan zijn hand grijpt en hartstochtelijk „dank u" zegt. Want de directeur heeft hem verteld, hoe de dief gesnapt is op het moment, dat hij de vulpenhouder in Pietjes kastje wilde stoppen, terwijl Pietje in de kamer van den directeur was. „Over zulke dingen wordt verder onder de jongens niet gesproken, begrijp je". laat hij er ernstig op volgen, „maar ga jij maar naar je vriend en zeg hem, dat ik hem geen ogenblik verdacht heb". Jan is al weg. Hij neemt stappen, alsof de wereld te klein voor hem is.

Pietje ziet hem aankomen. Stralend. In een ogenblik is hij bij hem. Hij geeft een harde slag op het smalle schoudertje van Piet: „De directeur heeft je helemaal niet verdacht, niet, nièt, nièt!" En dan aan zijn oor: „En de dief is al gevonden". Het duizelt

Pietje even. Dan breekt zijn vreugde onweerstaanbaar los. Hij vliegt als een aap tegen het gaas van de omheining op. Een stevige surveillantenhand grijpt hem bij de broek, zet hem op de grond en geeft hem een malse tik op de wang. „Dank u", gilt Pietje, „verdiend is verdiend". De hele cour lacht.

De volgende dag vertrekt een stille jongen, die zich nooit met de anderen bemoeit. Ze noemen hem den „brave".

„Och Pietje", zegt de brave bij het afscheid, „mijn ma ziet mij liever op een gymnasium".

„Dat begrijp ik", zegt Pietje.

C.F.C. TIARA.

EEN prachtige gedachte was het, om de C.F.C. onder de bescherming te stellen van Maria als de „Beminnelijke Moeder". Dit initiatief kwam voort uit een innerlijke actie, waar de „buitenwereld" verder niets van gemerkt heeft.

Naar het voorbeeld van anderen hebben wij onder ons een „Klaroen-kern" gevormd. Deze heeft op zich genomen mee te helpen aan de verzorging van „het spreekgestoelte" en de bevordering van het cliché-fonds.

Na een van de vele „ups" heeft de C. F. C. deze maand ook haar „down" gehad, echter maar voor korte tijd, hetgeen te danken was aan de spiritvolle wekroepen, zoals: Het offensief is geopend. en: Trots alles . . . . hoofden omhoog.

Voortaan zal iedere groep van de C.F.C. haar eigen strijdleus hebben, genomen uit ons mooie C.F.C.-lied. Er waren er bij, die zich afvroegen wat voor karaktervormende waarde eigenlijk onze actie's naar buiten hadden:

Zou je ooit die mooie Christus-Koning herdenking vergeten,

waarin je hem vol enthousiasme trouw hebt gezworen? Denk je dan niet terug aan die indrukwekkende vlaggenwacht bij het Allerheiligste?

Welke indruk maakte de „dodenherdenking" in November?

Je jure de te suivre en fier chrétien. . . . . En de kerst-actie voor de arme kinderen: je veux aider les autres. . . . pour ton amour. . .

Zo heeft elke actie zijn vormende waarde.

Reeds nu zijn we begonnen met onze vacantie-opdracht d.w.z. de eerste voorman is reeds begonnen met de uitleg ervan. Omdat de vorige vacantie-actie zo'n droevig resultaat opleverde, zijn we er nu maar vroeg bij. Zo luidt de opdracht:

Hoe is onze parochie een middelpunt:

a. Op religieus gebied.
b. Op sociaal terrein.
c. Van cultureel leven.

Ook hierin laten zien dat je onder de vacantie C.F.C.'er bent. Resultaten bespreken we na de vacantie wel. En nu wens ik jullie allemaal een prettige vacantie en een Zalig Paasfeest.

Ass. alg. schrijver.

eigen werk

van de cour naar de klas

Het fluitje snerpt door de lucht. Tijd! De bal wordt eerst veilig in de dakgoot geborgen en dan wringen de jongens zich door het deurgat, waar een gezonde Broeder de jongens, die niet van hun boeken kunnen scheiden, er op attent maakt, dat hij niet voor niets zijn adem door een metalen voorwerp heeft geblazen.

Deze voegen zich nu, mopperend op den Broeder, die veel te vroeg floot, bij het Nederlandse elftal in de dop.

Eén ervan zet het op een „rennen". De klasbroeder heeft hem gezegd dat hij de schilderijen op de gang kon gaan bezichtigen, als hij weer te laat komt. Maar van die rennerd komt niet veel. Hij botst tegen de scherpe kant van een W.C.-deur op, die juist geopend wordt.

Het wordt hem paars en geel voor de ogen, het hele firmament doemt voor hem op, en 't oog zelf weet niet of 't nou paars of blauw moet worden.

De jongen, die onschuldig is aan de aanslag op het oog, - hij deed toch alleen maar de deur open en heeft het slachtoffer niet gevraagd er tegen op te lopen, - krijgt heel wat scheldwoorden naar het hoofd geslingerd. Tenslotte als hij niets meer weet te zeggen gaat hij naar de klas, waar hij wordt verwelkomd met de boodschap: „Ga de schilderijen op de gang maar bezichtigen".

Pietje Latas.

een gevaarlijk tochtje

Het was nog vroeg in de morgen, toen ik met mijn schuitje de haven verliet; ik zou de hele dag wegblijven en had dus mondvoorraad meegenomen. Mijn plan was om naar de vuurtoren te zeilen, die bij nacht zijn lichtbundels over de Zuiderzee zwaaide, en een uurtje varens van de haven verwijderd was. Mijn schuitje was een „zeskwadraatje".

Die morgen nu stond er een flinke bries, waar de boot schuin voor wegliep. Het was zo ongeveer de beste wind, die ik kon hebben. Ik installeerde me dus zo goed mogelijk aan het roer.

Het was heerlijk op het water, waar de frisse wind de morgennevels voor zich uitdreef en de pas ontwaakte zon het water in een gouden glans zette. Mijn bootje doorkliefde de zee in snelle vaart. Bij zo iets schoons voel ik mij gelukkig en onwillekeurig denk ik aan den Maker van dit alles. De zon klom hoger, de wind was sterker geworden en ik kwam dichter en dichter bij mijn doel. De vuurtoren rees recht vóór mij als een witte zuil uit de dijk op, aan wiens voet de golven een witte krans van schuim hadden gelegd. Bij de vuurtoren zelf kon ik zo van zee uit, niet landen, daar het er zeer ondiep was en allerlei stenen op de bodem lagen. Mijn plan was echter naar een klein eilandje te zeilen, dat een paar honderd meter ervoor lag. Hoe de bodem dáár was, wist ik niet en zo kwam het, dat ik eventjes later in een flinke vaart met het zwaard aan de grond liep. De schok was vrij hevig, maar omdat het een sterke boot was, bleek hij niet merkbaar beschadigd.

Hoe moest ik nu op het eilandje komen? Ik had de wind nu scherp tegen. Laveren ging niet, want ik moest mijn midzwaard optrekken, om niet opnieuw vast te lopen. Dan maar roeien, dacht ik. Ik haalde dan ook zo snel mogelijk het zeil omlaag en nam de

steekpeddel. Maar ik slaagde er niet in, de zware boot tegen de zeer sterke wind in, vooruit te krijgen. Daar zat ik nu met de gebakken peren; ik dreef snel met de wind naar zee af. Nu eerst voelde ik pas goed, wat tegenwind was. Daar ik nog maar een beginneling in de zeilkunst was en nog nooit zo ver op zee was geweest, kreeg ik het danig benauwd. Maar ik gaf het niet op! Ik roeide als een bezetene, totdat ik dodelijk vermoeid en beangst in driftig huilen uitbarstte. Met het toenemen van de windkracht, begonnen de golven al schuimkoppen te vertonen. Zo zonder zeil om houvast te geven, schommelde het schuitje hevig heen en weer. Mijn zeil hijsen durfde ik eerst niet, daar ik bang was, òm te gaan, maar nu zag ik, dat het mijn enigste kans was. De fok ging zonder moeite omhoog, maar zodra het groot-zeil boven de kuiprand uit kwam, kreeg de wind er vat op en rukte het me bijna uit de hand. Toch slaagde ik er eindelijk in, het te hijsen en koers te zetten naar de veilige haven. De golven, die steeds wilder schenen te worden, spoten telkens over de boeg en tracteerden me op een stortbad. Nog erger was het. dat de boot zo sterk overhelde, dat het oploeven soms niets gaf, zodat ik genoodzaakt was te. killen. Telkens als een hevige vlaag de boot bijna water deed maken, dacht ik, dat hij omging en stond ik duizend angsten uit, Eindelijk werden de havenhoofden gepasseerd en ik was in veilige haven. Aan het steigertje legde ik mijn bootje vast en begon dadelijk met uithozen. Toen kwam de boterham aan de beurt. Tot mijn schrik merkte ik, dat het trommeltje opengegaan was. De sneedjes kon ik wel uitwringen. „In alle geval beter mijn boterhammen verloren dan mijn leven", troostte ik mezelf. Een zeiler.

DE VERGISSING

Eén van onze correspondenten van het Turnfront meldt: „Hevige activiteiten op bruggen en paarden. Grote uitvoering spoedig te verwachten". Een laatste bericht luidt: „De oudste generaal heeft een noodlottige vergissing begaan. Turnuitvoering tot later datum uitgesteld. De 19 jarige Generaal Fritz Reinders heeft zijn jong hart nog eens aan het voetbalspel opgehaald. Door gezichtsbedrog heeft hij bij vergissing inplaats van een leren bal, een ijzeren bal met zijn voet weg willen trappen. Deze vergissing is echter ook dezen Grootpapa slecht bekomen. Drie weken heeft hij zich tevreden moeten stellen met de sandalen van een zijner kornuiten. De pers raadt Generaal Fritz Reinders aan: 1. Een bril aan te schaffen. 2. 't Verschil te leren tussen rubber en ijzer. 3. Op zijn leeftijd geen kinderen te plagen door de bal voor hun neus weg te trappen. Zij wensen hem een spoedige gezonde voet toe!" M. de Jong.

memorare

De wereld lag u pralend open,
toen ge vol kracht, 't oog vol sparken vier,
- verjongd in christi na uw tweede dopen -
naar 't nieuw domein heentoogt, zo ver van hier.

in vreugd: 'n blanke burnous om uw leden,
'n lied in 't hart om zilverwitte reis,
hebt ge verrukt den schonen grond betreden
van 't groen en zonnedronken paradijs!

god meet den dag: hij schonk in 't koele huis
- uw eerste oogst wiegde nauw nog in de aren -
u voor beleid en trouw sint andries' kruis!

wat schaadt de schil, zo men den geest behoudt!
in 't kruis wist gij 'n maalteken te ontwaren:
sinds boodt ge uw gaven, lachend, menigvoud....

br. theophile.

Naast dit portret moest eigenlijk de stem van Indië weerklinken: Zuivere en klare klaroenstoten met de jubeling van een gregoriaans alleluia en de melancholie van de Indische gamalan.

Hier moesten langsheen trekken de honderden - mogelijk duizenden - blanken en gebruinden, om hem warm de hand te drukken:

Dank U, voor alles . . . .

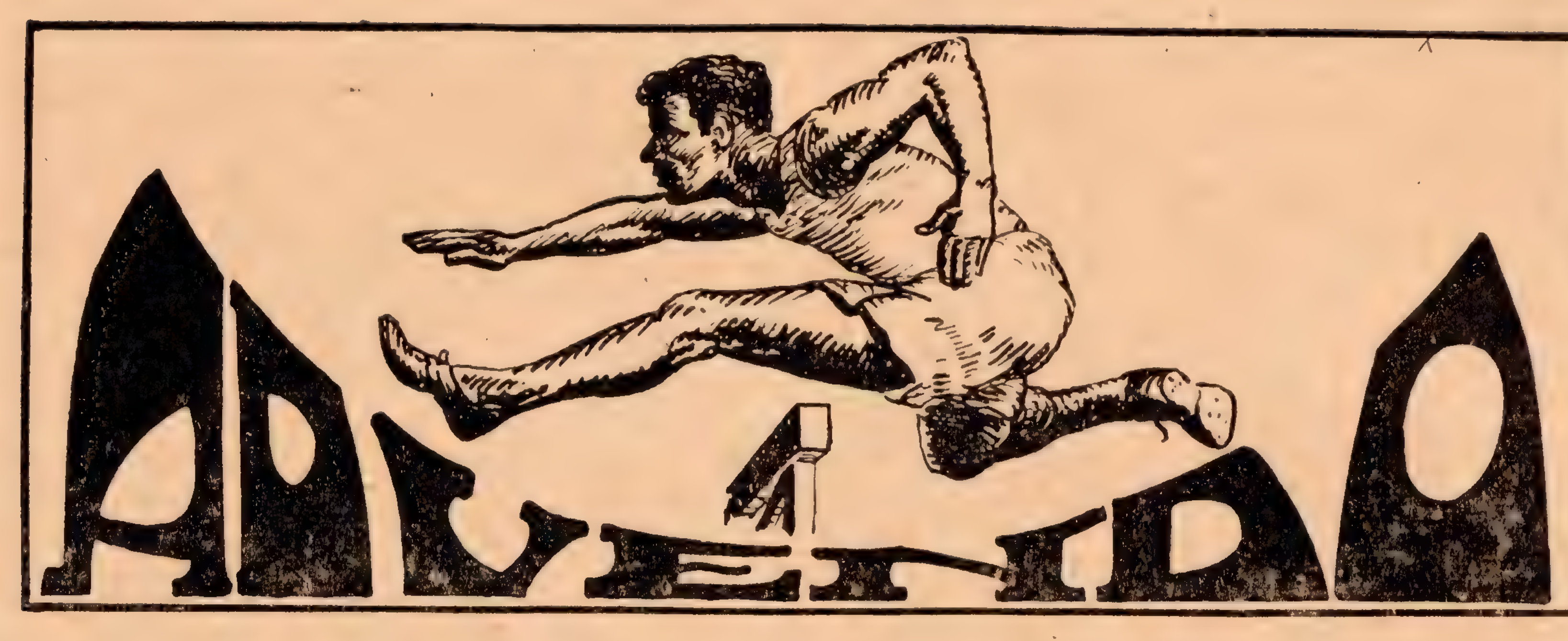
15 April zou een oosterse bloemenpracht gebracht hebben rond dezen sterken werker.

Blij was het heengaan, stoer de arbeid, gelaten de thuiskomst. Als je de wereld tegemoet vaart op een drijvend paleis, met een ontembare kracht en de vijf talenten die God je gaf, ligt daar al in een belofte voor vruchtbare arbeid.

Als na een tiental jaren de boot weer langszij de Nederlandse haven ligt, is het de berusting in Gods voorzienigheid die zo dikwijls anders regelt als wij willen.

Diè bloemenpracht zal er niet zijn, dèze dankbaren zullen niet komen; zelfs vanover de zeeën zal geen stem of teken wezen: zo was je werk, zo was je leven, zo was je lijden: simpel voor God.

Stel je tevreden met de enkele Nederlandse jongens, die mochten delen in je ongebroken geest en blijde arbeid; die in de wens van 15 April al je Indische en Hollandse arbeid gedenken willen in een: Hartelijk geluk en blijde moed!

ADVENDO-BABBELTJE

Nu is de lente weer in het land. En wie is er ongevoelig voor? Zelfs als je aan de verkeerde kant van de vijftig bent, voel je weer nieuwe levenskracht en levenslust in je ledematen. Op mijn leeftijd begin je steeds meer en meer terug te kijken naar het verleden. Als ik aan mijn eigen jongensleeftijd terugdenk, besef ik weer volkomen, wat een heerlijke tijd het voor de jeugd is. Zelfs een nurks komt, als er nog maar een tikje leven in hem zit, in de bekoring een optimistisch geluid te laten horen.

Lente is groei, bloei, nieuw leven! Zo is het in de natuur, zo is het in de mens. Na een winterslaap bij de warme (of koude!) radiatoren van de speelzaal, roept de lente met haar schuchtere zonnestralen onze mannen naar buiten. Op de vrije middagen kan er weer naar hartelust buiten gespeeld worden, kan er genoten worden van de vrije natuur, die zo'n verkwikkende invloed heeft op lichaam en geest.

Tot mijn groot genoegen, ik zou bijna zeggen, tot mijn verrassing, zag ik onze boys hun beste krachten besteden aan een fikse partij slagbal en een vlug spelletje korfbal, twee spelen, die vrijwel in vergetelheid waren geraakt.

Naar aanleiding daarvan zou ik een pleidooi willen houden voor het onbezorgde vrije, blije spelen, waarbij het niet gaat om punten en uitslagen, maar alleen om het spel.

Mijn heerlijkste herinneringen heb ik aan de tijd, toen de hele cour bezig was met een gemeenschappelijk spel. Gespeeld dat er werd! En leut, dat er was! De enigsten, die lelijk keken waren de slaapzaal-broeders, want de linnenkast, afdeling blouses, moest het geducht ontgelden. We leefden toen gelukkig in een „bonnenloos tijdperk" en het ging louter om het genoegen van het spel. Als deze spelen, naast de wedstrijdspelen in ere hersteld werden, zou er over

actie in Advendo nimmer te klagen zijn. Elk vrij half uurtje zou echte ontspanning brengen. Br. Edmundus.

VOETBAL

Zoals de kroniek in ons boekje aangeeft zijn onze Advendomannen weer in de voetbalschoenen gestapt, en hebben op „onzen buiten" Albano, de bal weer aan het rollen gebracht. 't Ging in 't begin wat stug en stijf, maar 't mooie lenteweer wat hen iederen dag naar buiten roept, om eens in de open lucht te draven en te hollen, zal dat stijve gauw wegnemen en binnen enkele dagen zijn 't weer de vieve en kwieke voetballers als van andere jaren.

Ja, 't kostte voor onze mannen heel wat moeite en zelfoverwinning, om hun knus gevormde praat- en babbelhoekje in de speelzaal vaarwel te zeggen. Het was ook zo fijn om onder het roken van een sigaretje, eens los te komen en te praten over Jan en Alleman. Weet U, geachte lezers, dat er bij ons ook kletskousjes zijn, even goed als overal elders.

Maar, stop! ik wilde het over wat anders hebben.

Bij het begin van ons voetbalseizoen, wilden we hier en daar waar 't nodig mocht zijn eens een puntje op de i zetten.

Ge weet nog wel, enkele maanden geleden, toen we 't schaatsseizoen ingingen. Wat was dat fijn hé, met muziek en warme chocolade. O! pardon, Br. Edmundus was dit jaar, helaas niet aanwezig met zijn warme chocolademelk. U begrijpt waarom!!

Maar buiten dat, zijn de wedstrijden ook prettig verlopen. Juist, prettig! En dat moeten we na iedere voetbalwedstrijd ook kunnen zeggen. Zorgen we ervoor dat een Advendo-vergadering, waarin we steeds meer aangespoord worden om groter actie te ontplooien, dat 't niet alleen is „'n sigaretje en 'n plan", maar een plan ook uitvoeren en daarna 'n genotvol sigaretje. Dus jongens meedoen, mee trappen. Zet dat trage gezegde van: „Ik heb geen zin" maar opzij, en probeer zo goed je kunt de algemene zaak te steunen. Zoek niet iedere vrije middag iets uit de hoek om alles een ander te laten doen, maar zet je stevige, sterke schouders ook er onder.

Dus Advendomannen geef je voor de goede zaak geheel en al.

C. v. Beurden (assistent) en Br. Germanus.

het spel van verkennen

Op Zondag 9 Maart hebben we een heerlijk, spannend spel gespeeld. De regels waren nogal eenvoudig. Ieder had een nummer. Op een uitgestrekt heideveld moesten we elkaar proberen te vinden. Wie ontdekt en getikt werd door een verkenner met een hoger nummer, moest zijn stok afgeven. Dat het zó spannend was, dat we er kou en alles om vergaten, hadden we niet kunnen denken.

Eindelijk was het twee uur. We vertrokken patrouille-gewijze naar Pagne-vaart. Ginds bij een draai van de weg zagen we reeds de slimme vossen, die een zijstraatje waren ingegaan en zo de anderen voor waren gekomen. Daar alles van te voren reeds geregeld was, kon 't spel dadelijk beginnen. Eindelijk werd het lang verwachte signaal gegeven. We verdeelden ons vlug over het gehele terrein.

Een hert en een kievit drongen samen ongemerkt tot achter het terrein, nabij de uitkijktoren door. Daar zat een wacht op van de tegenpartij, die zijn plicht niet kon vervullen, aangezien hij nogal veel slaap had. Stil en geruisloos slopen we onder de groene takken door, totdat we vlak onder de toren stonden. Plotseling schrok hij wakker, er werd geroepen. Hij keek met zijn meeuwenogen rond, maar zag niets. Wij tweeën dachten: dat loopt goed af. We bleven zitten, in de hoop, dat hij weer in zou dommelen. Maar daar kwam er ons een verraden. We sloegen hals over kop op de vlucht, totdat we in een ander aangrenzend bos terecht kwamen. Daar was het ook niet veilig, dus we moesten weer verder op. We sprongen over sloten en plassen, om toch maar niet ingehaald te worden, want we hadden beiden een tamelijk laag cijfer.

Zo duurde de middag voort in een plezierige en spannende geest.

Opeens hoorden we de hopman op zijn posthoorn blazen, we keken elkaar eens aan en zeiden: „Nu al tijd?" We konden het haast niet geloven, maar toch was het zo. We verzamelden ons gauw en vertrokken weer per patrouille naar huis terug. Kievit 4.

verkennersnieuws

Op Donderdagmiddag 6 Maart werd Br. Anastatius als onze Hopman geinstalleerd. De avond te voren hadden we de gebruikelijke avondwake gehouden.

Om half drie gingen we naar boven, waar we tot ongeveer 3 uur op Br. Overste moesten wachten, die eerst nog „spreekkamertjes" had. Mijnheer de Graauw hield een korte, maar krachtige toespraak, waarin hij de beste wensen voor onze troep uitsprak. Verder hoopte hij, dat Br. Anastasius als hopman zou zijn, zoals hij tot nu toe geweest was: altijd klaar om te helpen.

Na de zegening van de benodigde insignes en schouderlinten, werd door Br. Anastasius langzaam en duidelijk de belofte uitgesproken, en toen beseften we eigenlijk allen pas voor het eerst de juiste inhoud van deze woorden. Na een kort woord van gelukwens, van Mhr. de Graauw, Br. Overste en Br. Directeur hebben we onzen hopman gefeliciteerd. Hopman, in „De Klaroen" nogmaals ons welgemeend proficiat. J. van Elswijk.

Op dezelfde middag, dat onze hopman werd geinstalleerd, werden enige vaardigheids-insignes uitgereikt.
P. v. d. Bom, Roozen, Gevers, Schortemeyer, Jorna, Adriaans, Cornelis en Roels behaalden het acoliet-insigne. J. Schortemeyer en J. Rademakers het insigne: Wielrijden en H. Zijlmans dat voor electriciteit.

Uitslagen van de wedstrijden op 19 Maart.
Eerste prijs: Max. de Jong (581 p.) Th. Jorna (569 p.) J. Moll (564 p.) C. v. Loon (560 p.) K. Tazelaar (555 p.) en P. Bakker (553 p.)
Tweede prijs: Ch. Holtkamp (544 p.) H. Moll (541 p.) R. v. d. Wouw (505 p.)
Derde prijs: H. Balm (495 p.).
Advendo's oude roem en glorie is herrezen. (Br. A,)

Uitslag ping-pong-wedstrijden.
Eerste prijs: P. v. d. Bom. **Tweede:** B. Vogels. **Derde:** L. Kerstens.

Uitslag biljartwedstrijden.
In de voorlaatste ronde haalden Ballering en Berntsen ieder 7 p. en L. Kerstens 5 p. In de eindstrijd won Ballering. Uitslag: 1e prijs Ballering, 2e prijs Berntsen, 3de prijs L. Kerstens.

tennis

Deze maand is er veel en fijn getennist. Het weer heeft gelukkig goed meegeholpen. Bij de nieuwelingen van de tennisclub zijn een paar vurige spelers, die de slag al aardig te pakken hebben.

De wedstrijden in- en buiten klasverband zijn in volle gang. De wedstrijden buiten klasverband hebben reeds aan 27 jongens punten bezorgd, waarbij P. Lievens, A. Sloots en T. Vries met 8 punten bovenaan staan.

Voor de wedstrijden in klasverband is de klas van Br. Valentinus nog niet in het strijdperk getreden.

Klas Br. Adolf: Sloots en Nelemans 4 punten.
„ Br. Emmanuel: A. Simons 7 punten.
„ Br. Sebastianus: J. van Elswijk 23 punten.
„ Br. Majella: C. Vorwerk en A. v. d. Put 4 punten.
„ Br. Rodriguez: J. Moll 12 punten.

Dit zijn de jongens met het hoogste aantal punten.

Aan de andere tennisspelers: Goed succes!

Zaterdag 1 Maart.

Met een gezongen H. Mis begint St. Louis het 102de jaar. De Klaroen verschijnt.

Zondag 2 Maart.

Eerste vastenmeditatie in 1941, gepreekt door Mhr. de Graauw.

Dinsdag 4 Maart.

Sinds de zondvloed is het op aarde traditie, dat in Maart bakken met hemelwater alle speelvelden onbruikbaar maken. We hadden dus de keuze: doorwinteren bij de radiatoren met de lente in de ledematen, of . . . de cour op. En warempel het firmament knipte een oogje van verstandhouding. De eerste Dinsdagmiddag met behoorlijk weer. Terwijl op de middencour gevoetbald werd, speelden we op de Ulo-cour voor het eerst een partijtje slagbal. Br. Germanus maakte een pracht-run. Br. Olav. raakte daarover zó in extase, dat hij vergat te fluiten, als er een fout gemaakt werd.

Woensdag 5 Maart.

Ook andere tekenen wijzen erop, dat de lente in aantocht is.

De merels beginnen hun morgenconcerten te geven. Dat heeft zijn weerslag op de Ulo. In de klas van Br. Sebastianus komen alle „zanglijsters" bijeen om liedjes te leren. De mondorgels blazen mee.

Donderdag 6 Maart.

Op het Hoofdkwartier van de verkenners worden 10 vaardigheids-insignes uitgereikt (zie Advendo). De korfbalpalen worden voor het eerst gezet. Onmiddellijk ontpoppen verschillende jongens zich als handige werpers. Vooral de lange „enden" hebben er een handje van. Wordt er nog niet gefluisterd over een nieuwe club? Dat het spel gewoonlijk gemengd gespeeld wordt is geen bezwaar. De helft van de spelers kan zijn sportuitrusting op de toneelzolder halen. Er zijn costumes genoeg van edelvrouwen van alle tijden.

Zondag 9 Maart.

Lezing met lichtbeelden over Rome door Br. Christoforus. Vooral de geweldige proporties en de pracht van de St. Pieter maakten indruk op de luisteraars.

Maandag 10 Maart.

Van vier tot vijf uur vrij. Terwijl de vergadering der Broeders beslissingen nam over gewichtige zaken (zie: het nog niet verschenen communiqué) hielden wij ons onledig met trefbal.

Het spel verliep zeer vlot, voor ongeluksvogels zelfs al te vlot, want die hadden een trefbal-voltreffer op hun neus, vóór ze er erg in hadden.

Zondag 16 Maart.

Onder leiding van Br. Anastatius werden voorbesprekingen gehouden over de athletiekwedstrijden op 19 Maart. Met zijn bekende aanstekelijke geestdrift zette hij het plan uiteen. Het daverend applaus bewees, dat de jongens het gloeiend met hem eens waren.

De vergadering werd opgeluisterd door pianomuziek van alle Ulo-jongens, die bij Br. Ferdinand les krijgen. Dit nieuwtje viel zeer in de smaak, vooral door de komische stilte, als een beginneling voorzichtig en zenuwachtig zijn vingers op de toetsen zette, vol angst, dat hij mis zou slaan.

Dinsdag 18 Maart.

De studenten van de Paters zullen een demonstratie geven van het volley-spel op voorwaarde, dat wij na verloop van tijd korfbal zouden demonstreren. Graag aangenomen! Vandaar, dat de korfpalen weer „uit de grond oprezen". Ieder wilde natuurlijk in aanmerking komen voor een erepost in de demonstratie-twaalftallen. Men dacht echter, dat ieder „dus" moest gaan doelpunten.

Het samenspel werd vergeten en . . . . dat is het voornaamste. Maar er wordt duchtig getraind.

Woensdag 19 Maart.

De goede Sint Jozef bezorgt ons de eerste vrije dag in dit trimester. Reikhalzend hadden de knapen er naar uitgezien. Na de Hoogmis begon de pret. Drie ploegen trokken er met de fiets op uit. Br. Anastatius zocht de bossen bij Breda tot verkenningsterrein, de rest bleef meer in de buurt. De thuisblijvers hielden biljart- en tafeltennis-wedstrijden.

's Middags: athletiek. Twaalf twaalftallen zouden kampen in hardlopen, hoog- en vèrspringen, estafette, vierkantbal, balwedloop. belleman, stokduwen, touwtrekken en . . . . „gappen". Er was een geweldige animo. De „sterren" verbeterden verschillende records o.a. vèrspringen (5.10 meter) en hoogspringen (1.60 m.). Onze eerlijke Ulo-boys waren enthousiast over . . . . . 't „gappen". Maar Br. Sebastianus was als meestergapper de andere gappers de baas. Ook bij belleman ging het er heet aan toe. Emmers water waren nodig om de geestdrift en de vermoeienis van Br. S. te bekoelen. Koddige toneeltjes speelden zich af. De éne blindeman omarmde een boom, een andere liep tegen een mede-blinde of tegen een boom op, hetgeen nogal builen veroorzaakte. In de pauze zorgde de „gewichtige" vader van Advendo voor een koele dronk en een rokertje.

Na de verkwikking voelden allen zich nog meer fit dan in het begin en met hernieuwde woede gingen ze aan de slag. Ze waren zelfs bereid om alles dubbel te doen! Maar aan alles komt een einde. Om kwart voor vijf floot Br. Edmundus „huistoe".

Bij de terugtocht moest vooral één Broeder het ontgelden. Hij werd temidden van een groep jongens genomen en onder vrolijk gezang ging het op huis aan. Daar aangekomen, werd „groot toilet" gemaakt, want we waren uitgenodigd door de Paters om het toneelstuk: De Ivoren Deur te komen zien. Er werd mooi gespeeld. Vooral de Koning was prachtig. Wij rekenen erop, dat de jongens van Kaatsheuvel na de paasvacantie komen kijken naar de tweede uitvoering van „De Schaduw". Er zal dan meteen edele wraak genomen worden op den criticus in „De Klaroen" No 5. We zullen niet zoveel drinken als de zwerver uit: De ivoren deur en wat het roken betreft: Let op onze daden.

Donderdag 20 Maart.

Eén Uur Muziek. Cor de Groot speelde voor ons: Tableau d'une Exposition van Moussorgsky.

Nog zelden hoorden we zo temperamentvol pianospelen. Van „bevoegde zijde" werd gemeend, dat de schotel te zwaar was voor Ulo-jongens!! Toch genoten diezelfde Ulo-boys er intens van. Enkelen beweerden, dat de „bydlo" (ossenwagen) vierkante wielen gehad moet hebben. De vloer van de Kweekschool dreunde althans vervaarlijk.

Na dit piano-concert werden de serie spelen van 19 Maart op het sportveld in de tuin afgemaakt.

We vergaten nog te vermelden, dat sommige jongens van 20 Maart een rustdag in de klas wilden maken. Deze opzet moet als mislukt worden beschouwd, wegens de onafgebroken activiteit van de klasbroeders. Max. de Jong.

Zondag 23 Maart.

Twee Paters van Mill-Hill draaiden voor ons films af over hun vruchtbare werk in Midden-Afrika. Na een korte inleiding, waarin Pater van Heyningen ons het verschil (of de overeenkomst!) tussen mens en aap aantoonde, werd eerst een voorfilmpje vertoond. Hierna kwam de hoofdfilm in twee bedrijven, waardoor we een duidelijk beeld kregen van het grote werk der Paters, met de talloze moeilijkheden en als kroon op het werk de verandering van heidenen in diepgelovige Katholieken. De mooiste resultaten waren de seminaries voor zwarte priesters en ook de opleiding der zwarte zusters.

Tot slot nog een lachfilm over hengelen, waarbij de hengelaar zelf aan de haak bleef hangen, terwijl de boot onder hem wegschoot.

Daarna hield Pater van Heyningen nog een korte toespraak, waarin hij verzocht, om veel voor hun werk te bidden. We zullen hieraan gevolg geven. Nadat de Voorzitrer van de Missieclub een dankwoord gesproken had, werd er om ongeveer half tien taptoe geblazen. J. v. Elswijk.

Oplossing van de prijsvraag uit No. 5

In het extra-bulletin hebben we al het een en ander meegedeeld over deze prijsvraag. De slagzin luidde: **Abonneert U op de Klaroen, zijt gij reeds abonnee, werft een nieuwe abonnee aan.**

Oplossingen kwamen binnen van: Jac. Heys, B. Woolthuis, J. Resink B. Vogels, W. Loomans, Fr. Jansen, van Himschoot, H. Peet, J. Meyer en Freddie Mol. De laatste voegde erbij: „Moge iedereen

deze slagzin opvolgen". Daar is de redactie het volkomen mee eens. Na loting werd de prijs toegekend aan: J. Resink.

Prijsraadsel van J. v. d. Schoot.
1. Teken een rechthoek, die 5 cm. breed is en waarvan de hoogte 9 cm. is. 2. Verdeel de rechthoek door rechte lijnen in vierkante centimeters. 3. Nummer de regels van boven naar beneden van één tot negen. Op de regels komen 9 woorden van 5 letters (waarbij ch voor één letter telt).
regel 1 een graansoort.
2 waar ieder naar verlangt.
3 ongeschikt (Engels).
4 niet voor de grap, maar in ....
5 wat het vat der Danaïden niet had.
6 timmermanswerktuig.
7 krijg je maandelijks voor gedrag enz.
8 deel van de voet.
9 geen woorden, maar .....
Trek nu vanuit de linkerbovenhoek en de linkerbenedenhoek de diagonalen.
Welke naam van een maand lees je op de diagonalen?
Oplossingen vóór 15 April bij de Redactie.

Correspondentie

Het grootste deel van deze aflevering is door de jongens zelf verzorgd. Een stukje van de „Amstelpoëet" moest helaas blijven liggen.

Ook de Klaroen-kern van de C.F.C. moet met haar spreekgestoelte een maandje wachten.

Het cliché-fonds, dat met een inzet van f. 2.50 begonnen was, werd vermeerderd met f. 0.18

Zeventien leerlingen van de derde klas onzer Uloschool (Handelsafdeling) doen op 23 April a.s. schriftelijk middenstandsexamen. De Klaroenkring wenst hun van harte: Goed succes.

Aan alle abonnees een Zalig Pasen

en een prettige vacantie